

Hálaadó Harangszó

2005. december 3. AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA

VI. évf. 2. szám

„MERT NEM BESZÉDBEN ÁLL AZ ISTENNEK ORSZÁGA, HANEM ERŐBEN”

(Kor.4.4,20)

Kedves Testvéreink!

Több alkalmunk is nyílt már arra, hogy a gyülekezet illetve a község lakói előtt bemutatkozzunk. Sok újat ezért nem tudunk elmondani magunkról, mégis van valami, aminek minden bizonnyal a gyülekezeti lap hasábjain van leginkább helye. Hogy jobban megismerhessenek minket és szolgálatunkat, szeretnénk most néhány dolgot arról a gyülekezeti-egyházi háttérről elmondani, amelyik meghatározza református kegyességünket és a szolgálatról alkotott képünket. Továbbá megerősíti a fenti ige igazságát.

Először is azt kell elmondanunk, hogy mindketten falusi gyülekezetből indultunk. Én nem messze, a lábatlani gyülekezetben szereztem első élményeimet a református közösségekről, feleségem pedig a Fejér megyei Aba község reformátusai közül jött. Mindkét gyülekezet csendes, de kitartó, és bátran ki merjük mondani, hitvalló munkával élte mindennapjait. Mint falusi gyülekezetek, erősen őrizték hagyományaikát, összetartó és áldozatvállaló közösségek voltak. Anyai ágon mindkettőnk ősei törzsökös református családjai voltak közösségeiknek, több gondnokot, presbitert adva a gyülekezeteknek. Apai ágon mindkettőnk felmenői katolikusok (voltak). Ez magában hordozza azt is, hogy a családi és a gyülekezeti közösség egyben az el- és befogadás közössége is volt. Vallási ellentéteket soha nem tapasztaltunk, és a kölcsönös tiszteletet láttuk az eltérően gondolkodók között.

A családban és a gyülekezetekben fontos volt a nemzedékek együttélése. A családban ez magától értetődő volt, és nemcsak a közeli, de a tágabb rokoni értelemben véve is. Nagymamám udvarán egy-egy nyári délutánon tíz-tizenöt rokon-ismerős is ült és beszélgetett, nem egyszer az arra sétáló lelkész felesége is megállt, helyet kapott (ha volt még a házban mozdítható szék!), és lett részese a beszélgetésnek. A gyülekezetben nem volt ilyen magától értetődő a nemzedékek egymás mellett élése, mert nem sok nemzedék képviseltette magát. Főként az öregek voltak jelen, és rajtuk kívül alig egy-két gyermek. De máig megható emlék, ahogyan az öreg presbiterek, gondnokok, gyülekezeti tagok körülvettek minket, maguk mellé ültettek a padokban. Egyszer

felmerült – már konfirmáció után -, hogy úrvacsoraosztáskor ne a presbiterek között menjünk, hanem utánuk. „Szó sem lehet róla” – mondta a gondnok és rangidős presbiter -, „mellettünk ülnek, velünk együtt jöjjenek!”

Van még valami, amit mindketten „otthonról hoztunk”: a gyülekezetekben mindig történt valami, és mindig voltak, akik ezt a sok munkát végezték. Sőt, a maguk munkáját félre téve végezték! Mindketten átéltük, hogy amikor a gyülekezetbe kellett a segítő kéz, akkor a család annak rendelte alá saját programját, saját munkáját. Ami a legszebb volt ezekben a „munkákban”: nem munka volt, hanem közösségi alkalom! Jókedv, beszélgetés, tervezgetés kísérte. Én mindig sajnáltam, ha azt mondták: végeztünk, mehetünk. Hatalmas lelki élményben volt részem egy-egy szeretetvendégség után, amikor a vendégek már elmentek. Az asszonyok, akik egész nap sűrögtek, nem álltak neki azonnal rakodni, és pánikszerűen hazafutni, hanem leültek, és egymás után énekelték kedves énekeiket – akár egy óra hosszat is.

Talán nem csak az idő szépíti meg ezeket az emlékeket. Olyan gyülekezet- és egyház élmények voltak ezek, amelyek az ember számára a jövőt is meghatározzák. Sőt, amelyek irányt mutatnak a saját maga által végzett gyülekezeti szolgálatban is. Én „amióta eszemet tudom”, más nem akartam lenni, csak lelkipásztor. Gimnázium után sehova máshova nem adtam be jelentkezésemet, csak a teológiára. Végigjártam közben a gyülekezeti élet iskoláját is, voltam énekszám-kirakó, segítettém harangozni, voltam pótpresbiter, pénztáros; vezettem ifjúsági csoportot, helyettesítettem hittanórán (még gimnazistaként). Feleségem egészségügyi szakközépiskola után jelentkezett a teológiára, munkája közben ő is tartott már bibliaórákat, segített az ifjúság szervezésében Abán. Az elmúlt kilenc év közös szolgálatában igyekeztünk Isten- és emberközeli gyülekezeteket építeni Dadon, Vérteskethelyen, Bokodon, illetve csaknem egy év helyettesítés alatt Etén és Csépen. Ácson sem szeretnék letérni erről az útról. Isten után minden Testvérünk imádságát és segítségét kérjük ehhez.

**Gerecsei Zsolt és Gerecsei Judit
lelkipásztorok**

VISSZATEKINTÉS

- Gondnok úr, közeledik az év vége, és már megszoktuk, hogy ilyenkor vázlatosan összefoglaljuk az elmúlt évből, hónapokból gyülekezeti életünk jelentősebb eseményeit. Most is erre az összefoglalásra kérem.

- Örömmel tesztek eleget a kérésnek. Örömmel, mert ugyan voltak ebben az évben is nehézségeink, eredményeinkről is számot adhatok, az Úr most is megsegített minket. Legyen hála érte! Voltak céljaink, célkitűzéseink, ezeket sikerült összefogással megvalósítani, véghezvinni.

De hadd említsem, hogy körülöttünk a világban elég sok kellemetlen esemény történt. Közelebb is, távolabb is. Szerencsénkre ennek mi itt nem voltunk szenvedő részesei, de nem mehettünk el csukott szemmel távolabbi testvéreink súlyos gondjai mellett. Az árvíz nagy csapást mért – többek között – erdélyi testvérinkre is. Imádkozással és tőlünk telhető mértékű anyagi segítséggel igyekeztünk enyhíteni gondjaikon.

A nyár elején Molnár István lemondott a gyülekezetben végzendő lelkeszi szolgálatról. Egyértelmű, a nyáj pásztor nélkül nem maradhat. Ahol nyáj van, oda a Jóisten mindig adott legelőt is, a nyáj mellett meg pásztor is volt. A lelkeszcsalád elköltözése után a lelkeszslakást festetni, mázoltatni kellett. Kisebb belső átalakítást végeztünk – végeztettünk; erre jó alkalom adódott azzal, hogy a helyiségek üresen álltak. Közben kiderült, hogy a vízvezetékek is cserére szorultak, így a vizes helyiségekben is kisebb átalakításra és burkoló munkára került sor.

Persze építeni való mindig lenne. Sokunknak fájó pontja, hogy végleg elromlott a toronyóra, új kellene. De az még várhat. Az orgonán is szükséges lenne egy nagyjavítás. Az is várhat. Most legszükségesebbnek a **lelki templom** építését tartom. Úgy érzem, már arra az útra tértünk, az is fog épülni, tekintettel arra, hogy szeptember elsejétől megválasztott lelkipásztorunk van. Beiktatása december harmadikán történik meg. Lelkiismeretes munkája a hittanórákra is kedvezően hat, és már újra a Pénzálásban is van hittanos tanulócsoporthoz. De örömmel tapasztaljuk, hogy gyermekek is jönnek a vasárnapi istentiszteletekre, számuk már a harminc főt is meghaladja. Asszonytestvéreim ennek örömeire újabban egy-egy szelet süteménnyel, teával vagy gyümölcslével vendégelik meg őket az istentiszteletet követően. Gondolom, ez nem csak nekem tetszik, hiszen ez a közvetlen, önzetlen kedvesség a családi légkör kialakítása egyben. Régóta vártuk már, hogy a gyermekek, a fiatalok is jöjjenek istentiszteletekre, épüljön, fiatalodjon a gyülekezetünk. Örömmel tapasztaljuk újabban istentiszteleteken, hogy a templomba járó gyerekek bizottságot tesznek hitbéli előmenetelükről, ismereteikről a Tiszteletes Asszony vezetésével. Ezeknek a gyermekeknek a szülei, rokonai, kedves ismerősei is eljönnek, és büszkén nézik, hallgatják kis hozzátartozójuk bizottságtételét.

Ha már a Pénzálást említettem, hadd mondjam el azt az igen jó hírt is, hogy rövidesen ismét megkezdődik az igehirdetés ott is. A pénzállási gyülekezeti ház romos állapota miatt alkalmatlan az összejövetelekre. A Jókai Mór Általános Iskola Igazgatója előzőeken rendezésünkre bocsátott egy tantermet istentisztelet tartására. Bízom abban, hogy lesznek, akik megjelennek, felismerik annak szükségét, mint itt a templomunkban is, ahol mindannyiunk örömeire egyre többen vannak az igehirdetéseken. Afeletti örömet sem tudom meghatottság nélkül elmondani, hogy egyre többen térnek vissza gyülekezetünk közösségébe a korábban elmaradtak közül.

Mondhatom azt is, hogy a korábbihoz képest megduplázódott a templomba járók száma. És ez nagyon jó érzés; tapasztalni azt, hogy vasárnapról vasárnapra emelkedik a templomba járók száma. Azon kívül, hogy a parókiát felújítottuk, meg kell említenem, hogy a templomban a modernebb hangosítás is elkészült. Ha jól tudom, ez három család szorgalmából és anyagi hozzájárulásával történt. Nekik is nagyon köszönöm az egész gyülekezet nevében, de mindenkinek meg kell köszönni a segítséget, akár munkával, akár anyagi hozzájárulással enyhítették gondjainkat.

Most azt kérem, hogy minél többen legyünk együtt a templomban istentiszteleteken, bibliaórákon. Gyülekezeti közösségben adjunk hálát Urunknak a kegyelemért, segítségért, és közösen kérjük, hogy legyen velünk ezután is, áldja meg gyülekezeti közösségünk mindenféle együttlétét, törekvését.

A következő héten lesz a presbiterok választása. Hatévenként ugyanis lejár a presbitériumi megbízatás, és a gyülekezet új presbitériumot választ. Választhatók a korábbi presbiterok ismét, de újak is választhatóak. Én az utóbbit is támogatom, szükségesnek tartom a fiatalok bevonását. Istennek legyen hála érte, a választási listára most fiatalok kerültek, ha a gyülekezet a választáson elfogadja a jelölésüket, akkor ez a vágy is teljesül. Úgy tudom, a fiatalok örömmel fogadták a jelölést, érzik, hogy idetartoznak. Az idő nem áll meg. A fiatalos lendületnek kell felváltania az idősebbeket, akiknek már aktív cselekedetek helyett a pihenésre van inkább szükségük.

Eseménydús év volt az idei. Sok minden történt, sokan segítettek. Talán előbb kellett volna tennem, hogy megköszönjem a segítséget azoknak a testvéreimnek, akik szükség esetén jöttek. Ilyen alkalom bőven akadt. Tavasszal és ősszel rendszeresen takarítjuk a temetőt. Bizony sok munka akad. Hiába kérjük, jó néhányan még nem a szemégyűjtőbe viszik a sírokról leszedett növényeket, koszorúkat. Ezt azután nekünk kell helyettük összeszedni. De összegereblyézzük az ősszel lehullott lombot is. A templom nagytakarítása esetenként, a parókia kitaraktatása, a festés-mázolás után; az udvar és a mellékhelyiségek kitaraktatása, az előző időből itt hagyott sok hulladék traktorral történő elszállítása innét és persze a temetőből rengeteg feladatot adott. A fünyírás a templomudvarban és ugyanitt a rózsák öntözése-ápolása; a templomdombon idén elhelyezett virágládákban a növények ültetése és gondozása rendszeresen adott feladatot. Vasárnaponként mindig friss virág díszíti az Úr Asztalát. Sokan vettek részt az előkészületekben és a lebonyolításban egyaránt a szeptember 28-án rendezett fogadáson, ahol a község közéleti személyiségeinek mutattuk be új lelkipásztorunkat és családját. A megjelenteket szeretetvendégségen fogadtuk. Nem is tudom mindet felsorolni, elnézést kérek azoktól, akiket kihagytam.

Gerecsei Zsolt nagytiszteletű úr és családja Ácsra költöztetését is önként vállalták, zömében fiatal testvérek. Az ezzel járó tevékenység is zökkenőmentesen megtörtént.

Akik fizikai erővel egészségi állapotuk miatt nem jöhetnek segíteni, azok a testvérek anyagi lehetőségüktől függően támogatják egyházukat.

Mégegyszer mindenkinek megköszönöm a segítségét, tartsák meg ezt a jó szokásukat.

A közelgő ünnepekre tekintettel minden kedves Testvéremnek Istentől áldott békés, boldog karácsonyi ünnepeket és új évet kívánok!

Lejegyezte: Héregi Kálmán

LELKÉSZVÁLTÁS AZ ÁCSI GYÜLEKEZETBEN

Az a kedves olvasó, aki megismerkedik e cikk tartalmával, egyben az ácsi gyülekezet tagja is, akinek joga és egyben érdeke is, hogy mindenről tájékozódjon az egyház életével kapcsolatban.

Az egyház irányításában és életének folyamatos fenntartásában a presbitérium tagjaira felelősségteljes munka hárul. Erre Őket esküjük is kötelezi. A katolikus egyházban régebben a főúri kegyúr volt a mindenkor lelkész helyi kontrolja. Ez a református egyházban a presbitérium feladata. Az Ácsi Református Egyház bármelyik tagja észlelheti az egyházon belüli gondokat, melyet észrevételezhet is, de ez nem esküben elhívott kötelessége. Evvel szemben a presbiter köteles megtenni mindent, a saját érdekének figyelmen kívül hagyásával is, hogy az egyház ékes rendjét megőrizze.

Molnár István előző lelkész, életvitelével, családi életének hosszú időn keresztüli rendezetlenségével, az egyházi törvényekben leírtakkal ellentétesen élt. Az egyházi törvények betartása ill. betartatása a presbitérium feladata is. Ennek érdekében többszöri személyes elbeszélgetések, majd presbitériumi kérés ellenére sem változott a helyzet.

. Ezért fordult a presbitérium nagy többsége a Tatai Egyházmegye elnökségéhez, aki az egyházmegyei tanácsbíróknak továbbította az ügyet kivizsgálásra.

Közben Molnár István nagytiszteletű Úr úgy döntött, hogy a felmentését kéri az ácsi egyházban végzett szolgálatai alól. Ezt a Tatai Egyházmegye esperese elfogadta, és előírta a megüresedett ácsi lelkészi állás betöltésével kapcsolatosan a presbitérium és az egyház feladatait.

A presbitérium úgy döntött, hogy kebelbeli, tehát az egyházmegyében szolgáló, lelkésszel meghívás alapján kívánja betölteni a lelkészi állást. Két lelkészt talált a presbitérium, akiket vendégszolgálat alkalmával meghallgatott. Közülük Gerecsei Zsolt dadi lelkészt hívta meg, akit az egyház közgyűlése megválasztott ácsi lelkésznek.

Minden gyülekezet lelkészének a helyi reformátusság összes tagját egy gyülekezetté kell összekovácsolnia, és nem lehetnek olyan egyháztagok a falu lakói között, akiket a lelkész személye tart távol az ácsi gyülekezettől. A mai világban, amikor a falu lakossága állandóan változik, fel kell keresnünk minden egyes reformátust, hogy az egyházunk tagjai lehessenek. Mindent meg kell tennünk, hogy a fiatalokat megnyerjük az Isten és az egyházi élet számára. Kérdezem én, milyen jövője van annak az egyháznak, ahol a templomba járók között a többség 50 év feletti. Törődnünk kell a betegekkel, idősekkel, és falu kulturális életének meghatározóivá kell lennünk. Ezt a gyönyörű célt tűzte ki az új lelkész házaspár és a presbitérium magának.

Isten így segítjen bennünket! **Dr. Szentirmai István**

PRESBITERVÁLASZTÁS 1.

A Református Egyház törvénye szerint hatévenként presbiterválasztást kell tartani a gyülekezetekben. Ilyenkor a lejárt megbízatás megerősíthető illetve új tagok választására van lehetőség. A hat év most telt le, tehát ezen az őszön valamennyi magyarországi református gyülekezetben presbiterválasztásra kerül sor. Nálunk Ácsen szeptember második felében kezdődtek meg az előkészületek. A jelölésre ötagú bizottság alakult. Első dolgunk az volt, hogy a jelenlegi presbiterekkel beszélünk, vállalták-e a következő ciklusra ezt a tisztséget. A harminc presbiter közül 28 vállalta, kettő – id. Nagy Tibor és Kaszab Károly – pedig lemondott megromlott egészségi állapotára hivatkozva. Valamennyiüknek, de utóbbi kettőnek különösen nagy hálával köszönjük eddigi munkájukat. Jó pihenést kívánunk nekik! A presbitérium határozata szerint tiszteletbeli presbiterként kérjük tovább is segítsenek mindennapi munkánkban! Dr. Alföldi

Kálmánnal együtt jelenleg három tiszteletbeli presbiter van gyülekezetünknek.

A jelölőbizottság a presbitériummal közösen vett fel nyolc-tíz egyháztagot a fiatalabb nemzedékből a jelöltek listájára. Vannak községünkben olyan településrészek, így például a Pénzásás is ilyen, ahonnan kis létszámban vagy egyáltalán nincsenek presbiterek, de egyelőre ezekről a területekről nem került jelölt a listára. Reménykedünk, hogy a következő választáson már ez is sikerülni fog.

Az új jelöltek, akiknek a megválasztásáról a régiekkel együtt november huszadikán a gyülekezet dönthet, a következők: ifj. Balázs Lajos, Cseke József, Dancs Zsigmond, Galamb Tibor, ifj. Nagy Tibor, Nyéki Tibor, Poncsák Ferenc, Semsei Mihály.

A presbitérium közös választás alapján a két lemondott presbiter helyett ifj. Nagy Tibort és Nyéki Tibort jelölte, így megválasztásuk esetén hat pótpresbiter marad a felsoroltak közül.

PRESBITERVÁLASZTÁS 2: 2005. november 20.-án az alábbi eredmény született:

Presbiteri tisztségre választottak:

Bédi Gergely
Czunyi Bálint
Dancs Sándor
Héregi Kálmán
Jenei István
Kiss Ferenc
Lakasz Lajos
Lantai Béla
Molnár László
Nagy István
Nagy Sándor

Nagy Tibor ifj.
Nyéki László id.
Nyéki László ifj.
Nyéki Tibor
Nyéki Vince
Nyéki Zoltán
Ódor Béla
Péntek Lőrinc
Sebestyén Miklós
Sója Gyula
Soós Béla
Szabó Gyula
Szentirmai István dr.

Tarics László
Tóth Miklós
Tóth Sándor (Fő u.)
Tóth Sándor (Kegyelet u.)
Varga Sándor
Vasvári László

Pótpresbiteri tisztségre választottak:

Balázs Lajos ifj.
Cseke József
Dancs Zsigmond
Galamb Tibor
Poncsák Ferenc
Semsei Mihály

Főgondnoki tisztségre választott:

Sebestyén Miklós

Gondnoki tisztségre választott:

Molnár László

Bertók Lajosné

NAGY ÉPÍTKEZÉSEK KORA AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZBAN

Az 1887. év végére felépült parochia után a régen esedékes iskolaépítés következett Ácson. Az iskola helyének keresésére már a lelkészlak építése idején gondolt az előjáróság. Előbb a nyugati szomszéd, az u. n. Nagy Sándor-féle ház és udvar került szóba. A későbbiekben ettől eltekintettek, mert a tulajdonjog megállapítása per alatt állt. Azonban hamarosan kínálkozott egy másik lehetőség. Már Antal Gábor szolgálatának kezdetére esett a Fő utca (Öreg utca) és az Igmándi út (ekkor Temető köz) sarkán álló Péntek Dániel-féle telek és ház árverés útján való eladása. Ennek megvételét ajánlotta Nt. Antal Gábor.

Tekintsük át röviden a környék korabeli terepviszonyait. A legmagasabb ponton állt a templom. Azonban a templomhoz viszonyítva keletől nyugatig alacsonyabb, tagolt domboson álltak a környék épületei, közöttük a Péntek Dániel-féle ház is. A Templomdomb és a kiszemelt ház között egy szélesebb bevágásban futott a Fő utca. Ugyanúgy a Temető köz is szűk, kanyargós mélyút volt. A Templom köz pedig egy kocsival járhatatlan „út” volt, egy árokszerű terület, amely a környező dombok esővizét vezette a Völgy felé. A Völgyet kocsival a mai Rózsa utca felől lehetett megközelíteni. A Péntek Dániel-féle ház mintegy négy méter magasan állt egy dombon az említett környező utcák fölött dél felé lejtő udvarral. Ebben az állapotában nagyobb épület emelésére ez az udvar alkalmatlan volt. Az egyház 1714 forintért mégis megvette, mert a lehetőséget látva már az iskolára gondolt. Az iskolával együtt a főtanítói lakást is itt óhajtották felépíteni. Péntek Dániel kérése az volt, hogy az építkezések elkezdéséig a házban lakhasson. A presbitérium beleegyezett. Az események azonban most is – a parochia építéséhez hasonlóan – gyorsan peregték.

Az iskolaépítés költségét az Iskolai Alapból és az egyházi közpénztárból kívánták fedezni. Az egyháznak már jó ideje volt elkülönített pénzalapja iskolaépítésre, igaz, nem jelentős összeg. Ezért 1888. dec. 31.-ével az iskolai alapot beolvasztották a közpénztárba. Látszott, hogy így is nagyobb összeg felvételére lesz szükség. Az építésre készülve a Péntek Dániel-féle udvart az utca szintjére kívánták „leszállítani”, s így az mintegy négy méterrel vált alacsonyabbá. (A jelenlegi Gárdonyi Iskola területének több mint feléről kellett elhordani igen nagy mennyiségű földet.) A munka nagyságára való tekintettel a református presbitérium a községtől köz munkát kért. Nem kapott. Azzal megokolva, hogy azt már arra az évre elosztották. A gyülekezetre eső teher így megnőtt. Pedig a kérés indokolt volt, ugyanis az elhordott földből töltötték fel a Templom közárkait-gödreit, így vált járható úttá.

Ezzel a munkával vált igazi utcává az Igmándi út is, mert a girbe-gurba Temető köz ekkor rendeződött egyenes vonalúvá.

Amikor a község elutasította a köz munka adását, a lelkész egyházi közgyűlést hívott össze 1889. február 12.-ére, ahol elhatározták, hogy a köz munkát a gyülekezet tagjaira vetik ki, mindenkire vagyona arányában.

A Komáromi Lapokban 1889. január 5.-én és 12.-én az iskola és a főtanítói lakás építésére pályázatot hirdettek meg. Január 20.-ig nyolc pályamű érkezett. A presbitérium szeretne volna, ha az építést Mikos Nándor komáromi építész végzi, aki pontosságban, gyorsaságban a parochia építésénél már bizonyított. A pályázók közül azonban a legkedvezőbb költségi ajánlatot Pollák Ignác nyújtotta be Új-Szőnyből. Azonban Mikos Nándorra mindenképpen számítottak. Ezért felkérték, hogy az iskola építését folyamatában ellenőrizze. Komáromból való kiutazásáért esetenként két forintot, napidíjul pedig öt forintot ajánlottak neki. Mint kiderült, szükség is volt tapasztalatára. Már mindjárt az

elején. Pollák Ignác a fundamentumba „szőnyi követ” akart használni, holott már ekkor előírás volt, hogy nagyobb középületek alapozása csak süttői kőből készülhet. Az ügy érdekes dolgot vet fel. Mivel Szőnyben nincsen kőbánya, nyilvánvaló, hogy még a 19. szd. végén is a hajdani római építőanyagot, Brigetio maradványait használták építkezésekhez. Azonban Mikes Nándor figyelmessége ezt Ácson megakadályozta. Így süttői kő került az ácsi iskola alapjába. Süttőről hajón szállították a követ a concói Torokig. Amint a megérkezés híre délelőtt a faluba érkezett, délután már az ácsi fogatok hordták az uszályokról a követ. Példásan szervezték meg, hajtották végre az egyházi köz munkát.

Egy pillanatra térjünk vissza a községi munka visszautasítására. Az Ácsi Református Egyház a község legnagyobb adófizetője volt. A földmunkával az építkezés mellett községi utakat hozott rendbe. A községi előjáróság az iskola terveit az Egyházmegye küldötteivel tanulmányozta át, s utána járult hozzá az építés megkezdéséhez.

Az építkezés idején az egyházi adó beszédését és a hátralékok pótlását szigorúan vették. Akik elmaradtak, átadták behajtásra a Komáromi Királyi Adófelügyelőségnek. Törvény írta elő, hogy ez a szerv hivatott a hátralékok beszédésére.

Az iskolaépítési egyházi köz munka 15 km-en belüli távolságra vonatkozott, ahogyan azt az egyházi közgyűlés elhatározta. Ez elsősorban a Péntek Dániel-féle domb elhordására és az építőanyag szállítására vonatkozott. A szegényebbek kétkezi munkát végeztek.

Mivel az egyháznak az építkezéshez szükséges tízezer forint készpénze nem volt, kölcsön felvételét határozta el az előjáróság. 1889 április 19.-én jelentette a lelkész, hogy az Osztrák-Magyar Banktól, annak Győri Fiókjától jelzálogkölcsönt vettek fel az egyház vagyonára. Az építkezés megkezdését a presbitérium március 16.-án jelentette be.

Az említett süttői kő a Dunán március 24.-én érkezett Ácsra. Áprilisban már a téglafalat építik. Tekintettel arra, hogy az építkezéshez felvett 10 000 forint jelzálogkölcsön az egész egyházi vagyont terheli, az előjáróság tagjai közül és a gyülekezeti tagok közül is egy-egy felügyelő tagot választottak. Felkérték Csermák Hugó cukorgyári tisztviselőt, hogy a felügyeletnél nagy tapasztalatával segédkezzen, tekintve, hogy ebben az időben a cukorgyárban is igen jelentős építkezések folytak. Csermák Hugó felkérése elsősorban az építési minőséggel volt kapcsolatos. (Pollák építész többször nem megfelelő minőségű téglát, tetőanyagot használt fel. Ezt az építési felügyelők minden esetben kíméletlenül visszabontatták.)

Májusban már a mennyezet is elkészült. Még az építés alatt lévő iskolát biztosították az Első Magyar Biztosító Társaságnál. Az első évi biztosítási díjat Pollák Ignác építési vállalkozó fizette.

Az iskola építése gyorsan haladt. 1889. július végére az épület elkészült. Ekkor már csak a még ottmaradt föld elhordása volt hátra. A tanítás megkezdésére az iskolát be kellett rendezni. A presbitérium felkérte és megbízta Antal Gábor lelkészt, hogy utazzon Budapestre, és a tanszermúzeumban a legkorszerűbb berendezéseket (főleg padokat) tekintse meg, számoljon be róluk. Ennek eredménye, hogy felhatalmazták a lelkészt, hogy kössön Feiweil Lipót budapesti gyárossal szerződést az iskolai padokról. A régi vaskályhák helyett fehér cserépkályhát rendelnek. Ebben a tanévben az oktatás szeptember 9.-én kezdődött. Az iskolai padok szeptember 20.-án érkeznek meg. Az osztályok bútorzatára Tóth Ferencsel kötnek szerződést (almáriumok, táblák, asztalok).

A református iskolába jártak az ácsi zsidó gyerekek is. Ezért egyes zsidó személyek, ha szerényen is, hozzájárultak az építkezés költségeihez. Például Hirsch báró 100 forintot küldött, hangsúlyozva, hogy ez a költségek kiegészítését jelenti, és megjegyzi, hogy további összeget várhatnak.

A zsidó gyermekek tandíj ellenében tanulhattak, de a zsidó hitközség javaslatára a szegény családok gyerekeit tandíj fizetése alól a református egyház felmentette. Megjegyezzük, hogy egy **NŐSZÖVETSÉG**

Ujjongjatok az Úr előtt az egész földön! Szolgáljatok az Úrnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé! Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten! Ő alkotott minket, az övéi vagyunk: az Ő népe és legelőjének nyája. Menjetek be kapuin hálaénekekkel, udvaraiba dicsérrettel! Adjatok hálát neki, áldjátok nevét! Mert jó az Úr,

Ezzel a meghívóval kértük gyülekezetünk nőtestvéreit az első biblikári összejövetelre és a Nőszövetség első alakuló gyűlésére, amelyen szép számban vettek részt gyülekezetünk hölgy tagjai. Időt szakítottak az Úr igéjének hallgatására, befogadására, hogy erőt merítve belőle szeretetben tudjanak törődni családtagjaikkal; lélekben megerősödni, feltöltődni a további munkákhoz.

Kezük munkája, szorgalmuk eddig is meglátszott a templom, a gyülekezeti terem, a parókia rendbehozatalakor; a karácsonyi csomagok összeállításakor; a szeretetvendégségek lebonyolításában és még sok egyéb tevékenységben is.

Még nem olyan régen hallhattuk a Nőkonferencia előadóit más gyülekezetek nőszövetségi, gyülekezeti életéről, hogy mivel segítik egyházközségüket. Ilyen alkalmak leggyakrabban: karácsonyi vásár szervezése, ruhagyűjtés, idősök, betegek megajándékozása, baba-mama kör, játszóház gyermekek számára, gyermektáborok, családi összejövetelek, kirándulások, kézimunkázás, gyermeknevelési tanácsadás előkészítése, rendezése. De még sorolhatnánk hosszan a különböző lehetőségeket. Most itt van az alkalom, hogy a gyülekezet nőtagjai: lányok, asszonyok saját elképzeléseik szerint törődjenek a „nagyobb család”, a gyülekezeti életben felmerülő igényekkel. Minden egyes kereszteszülő alkalmával gyülekezetünk tagjai is fogadalmat tesznek, hogy minden segítséget megadnak a megkeresztelt gyermek hitre való nevelése érdekében. Vegyük komolyan az Úrnak tett fogadalmat, tartsuk be azt, a gyülekezeti életben, segítsük munkánkkal a gyermek

HÍREINK

1955.05.29.:PÜNKÖSD VASÁRNAPJA

Harminchárman vagyunk. Ülünk a padokban, izgulunk, várjuk, mikor szólít válaszára Körmendi Lajos tiszteletes úr. Többször elhangzik: hangosabban, ne siess annyira! Végül elfogynak a kérdések. Kivonulunk a padokból, kettesével megkapjuk az útravaló ígét, miközben a tiszteletes asszony játszik az orgonán, amely most nagyon halkan szól. Csodálatosan szép! Felejthetetlen ennek a napnak a hangulata.

Ráadásul az első úrvacsora!

Szinte hihetetlen, de ötven éve történt. Még januárban elkezdjük a szervezést: az 50. évfordulón találkozunk, emlékezzünk! Vidékre került társaink felkutatása sikerrel járt, de többen, megromlott egészségi állapotuk miatt nem tudtak eljönni. Végül húsz jelentkező közül tizenheten jöttünk össze a megemlékező istentiszteletre.

családból általában több gyermek is tanult, aki iskolaköteles volt. 1889-ben négy ilyen felmentett családról tudunk: Kellner Izráel, Fleischman Mihály, Kohn Zsigmond, Kraus Jakab.

Októberben bekerítették az iskolaudvart. Ebben az esztendőben ez volt az utolsó nagyobb tevékenység.

Dr. Alföldi Kálmán
tiszteletbeli presbiter

örökké tart szeretete és hűsége nemzedékről nemzedékre. (Zsolt. 100, 1-5.) A 100.-dik zsoltár szavaival sok szeretettel hívjuk és várjuk kedves Nőtestvéreinket az ácsi Nőszövetség alakuló összejövetelére. A találkozás időpontja november 9. /szerda/ 17 óra, amely egyben az őszi első bibliaórai alkalom is.

Ácsi Református Egyház

nevelését. A nők érzelmi életére különösen jellemző, hogy megérzik, kitalálják, kinek milyen segítségre, törődésre, támogatásra van szüksége egyházi közösségünkben. Ezért kérjük, osszuk meg egymással gondolatainkat, hogy itt Ácson is megpezdüljön e „nagy család” élete.

Felmerül a kérdés, mi valójában a Református Nőszövetség célja? Erre választ az Országos munkatervben választ találhatunk: „... a keresztyén hit és életvitel segítése, az egyháztagság elmélyítése, imaszolgálat, diakóniai munka, magányosok vigasztalása, kórházban vagy otthonukban fekvőbetegek látogatása; női bibliaórák, konferenciák, előadások szervezése, tartása.” Láthatjuk, bőven találunk munkát a gyülekezetben. S mindenki megtalálhatja azt a feladatot, amelyre indítást érez. Szerdánként biblikári beszélgetésen, közös imádkozás, éneklés után van alkalom az elképzelések és a feladatok megbeszélésére. Szükség esetén tanácsért bátran fordulhatunk Gerecsei Zsolt lelkipásztorhoz. De Sebestyén Miklósné, Terikéhez vagy Moncz Imréné, Jutkához is mint az alakuló Nőszövetség vezetőihez.

Az Úr békessége legyen a mi szívünkben, s egymás között, lelke által adjon erőt, lehessünk mindnyájan áldássá kisebb s „nagyobb családunk” számára!

„Ezért szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.” Kor.15,58)

Semseiné Késmárki Ágnes
IV. évf. teológiai hallgató

A gyülekezeti teremben egyik társunk meleg szavakkal köszöntött bennünket. Nagy öröm volt évek óta nem látott társainkkal találkozni. Egyikük, hála Istennek, még Amerikából is haza tudott jönni. Emlékezetes számunkra, Molnár István lelkipásztor Zsoltárok 26. alapján mondott beszéde. Kedves szívem melengető érzés volt az énekkar szolgálata távozásakor.

Fájó szívvel emlékeztünk azokra - Nagy Ibolyára, Bruckner Frigyesre, Lengyel Istvánra -, akik már a temetőben nyugsznak. Néhányan Tatára is elutaztunk a temetőbe, hogy valamennyiünk nevében virágot tegyünk volt konfirmáló lelkészünk Nt. Körmendi Lajos sírjára, akinek emléke meghatározó életünkre, és máig él szívünkben. Az Úr Istennek köszönjük meg, hogy Ő általa vezetett bennünket máig élő keresztyén református hitünkre.

Héregi Miklósné

KONFIRMÁCIÓ

Gyülekezetünk előtt 2005. május 15.-én, pünkösöd vasárnapján, a délutáni istentiszteleten konfirmáltak; tettek biznyságot felkészültségükről, hitükről: Baumgartner Anita, Besenyei Andrea, Cselovszki Dénes, Héregi Eszter, Horváth Bernadett, Horváth Ildikó, Horváth Nikolett, Jenei Gyöngyi, Kerling Péter, Keszi

IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ

Október 9-én tizenhárom hittanos testvérünk vett részt Tatán az egyházmegyei ifjúsági találkozón. Azért is nagy öröm ez, mert az egyházmegyéből nagyon kevesen jöttek el, a második legnagyobb létszámú csapat azonban a miénk volt! A gyülekezeti teremben a „Luther” című filmhez kapcsolódva volt áhítat, majd a Pápai Gimnázium diákjai mutatkoztak be. A templomban a Kidron együttes fiatalos zenéje kísérte az ifjúsági énekeket. Ebéd után a

„MINDIG MEGSEGÍTETT BENNÜNKET AZ ÚR!” (1 Sám.7,12)

Folyó év nov.20.-án előzetes meghívásra mintegy 30 fővel képviseltük gyülekezetünket az Etei Református Gyülekezet hálaadó istentiszteletén. Együtt örülhettünk a helyiekkel, a közélről és távolról érkezett vendégekkel (kb. 700 fő) az etei Református Templom felújításának. Az istentiszteletet követő közgyűlésen tájékoztatást kaptunk a felújítás gazdasági vonatkozásairól. Azután a több felszólaló, hozzászóló szavaiból

Ágnes, Létai Franciska, Létai Péter, Magyar Anikó, Nánai Dzsénifer Vivien, Ódor Katalin, Ódor Martin, Süveg Barna, Szabados Dórina Nina, Szendi Edina, Szőnyi Krisztina, Végh Anikó, Veller Alexandra, Vinkovics Dávid.

Felnőttek között: Molnár János Róbert, Nagy Ildikó.

tóparton szervezett akadályversenyben próbálhattuk ki ügyességünket és gyalogló erőnlétünket. Emléklapot és vázát kaptunk ajándékba, amelyeket az irodában őriz a gyülekezet. Köszönetet mondunk mindenkinek, akik segítettek az oda- és hazautazásban, valamint Ódor Béla bácsinak, aki az egész délutánt végigtúrta velünk az Öreg-tó partján, és vigyázott ránk.

A résztvevő hittanosok

megérezhettük, hogy az önzetlen, áldozatkész, hittel végzett munkát áldás kísérte. Áldott az a gyülekezet, amelyik a címben írt bibliai idézetet nem csak a vendégeknek osztogatott könyvjelzőre nyomtatta, hanem hitével és eredményeivel biznyságot is tesz róla.

Héregi Kálmán

Akiket megkereszteltünk:

Bédi Izabella
Németh Anna
Angai Amarilla
Bokréta Benedek
Somogyi Klaudia
Torma Ramóna
Borbás Balázs
Balogh Csilla Dóra
Ponty Ádám
Tóth Adrián
Dancs Tamás
Bognár Zoé Rebeka
Csinger Hanna
Sarah Peck
felnőttek:
Nagy Ildikó

Angai László–Bartha Mónika
Kelemen Tamás–Horváth Mária
Tóth Zoltán–Bartal Éva

Akiktől elbúcsúztunk:

Bedecs Istvánné
Kovács Teréz 89
Kozicz Ferencné
Darabos Margit 66
Runyai Jánosné
Vass Margit 79
Varga Sándor 48
Varga István 44
Molnár József 68
S Szabó János 44
Szehofner Józsefné
Sípos Irén 63
Tóth Sándorné
Nagy Eszter 78
Tóth Sándorné
Horváth Katalin 49
Péntek András 83
Józsa Józsefné
Tóth Mária 85
Tóth Ferencné
Szigeti Zsuzsanna 60

özv. Szőnyi Lajosné
Jenei Teréz 86
özv. Péntek Lajosné
Tornyos Erzsébet 81
Horváth Ferenc 65
özv. Pap Lajosné
Csere Irén 80
Ódor Kálmánné
Bangó Mária 84
Borbély Károly 66
Kiss József 92
Bédi Andrásné
Kóródi Erzsébet 77
Narancsik Károlyné
Almási Ilona 70
Köves Károly 68
Papp Zoltánné
Szalai Gizella 79
Tribolt Lajosné
Bogád Ilona 85
Fekete László 56
Mecséri Józsefné
Krajcár Ida 79
(Az adatokat 2005. nov. 20-án zártuk)

Házasságot kötöttek:

Dr. Szentirmai Csaba–Kocsis Zseni
Dutkon Krisztián–Moncz Anikó
Dancs Péter–Müller Adrienn
Bedecs Zoltán–Kiss Katalin
Molnár János Róbert–Kiss Szilvia
Poncsák Ferenc–Nagy Ildikó

ÜNNEPI ISTENTISZTELETEK

Dec. 24-én 15 óra: Szentesti istentisztelet a hittanosok szolgálatával

Dec. 25-én 10 óra: Úrvacsorás istentisztelet

Dec. 25-én 17 óra: Istentisztelet

Dec. 26. 10 óra: Istentisztelet a legátus szolgálatával

Dec. 26. 14 óra: Istentisztelet a Pénzadásban (Jókai Mór Ált. Isk.)

Dec. 26. 17 óra: Istentisztelet

Dec. 31. 17 óra: Ó évi istentisztelet

Jan. 01 10 óra: Újévi istentisztelet

Jan. 01. 17 óra: Istentisztelet

Megjegyzés: A Hálaadó Harangszó c. szerény újságunkért jelképesen kért. 50,-Ft teljes egészében Egyházunk bevételeit gyarapítja, az előállításában résztvevő személyek semmiféle anyagi jellegű térítésben nem részesülnek, az előállítási költséget jó szándékú intézmények és személyek biztosítják.

Kiadja az Ácsi Református Egyházközség Presbitériuma.
Szerkesztették: Héregi Kálmán és Héregi Péter